

Sygn. akt II CSK 548/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. R. M. i H. R.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 17 kwietnia 2015 r., którym zasądzone od niego na rzecz każdej powódki kwoty po 71 798,71 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 kwietnia 2015 r. tytułem odszkodowania.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia, czy opinia biegłego sądowego - rzeczoznawcy majątkowego będąca podstawą określenia spadku wartości nieruchomości, stanowi operat szacunkowy w rozumieniu art. 157 ust. 1 w związku z art. 157 ust. 3 i art. 157 ust. 1 u.g.n. oraz art. 278 § 1 k.p.c. Ponadto wymagane jest ustalenie, czy w sytuacji, gdy immisje hałasu generowane przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania przekraczały dopuszczalne standardy, a wskutek wprowadzenia tego obszaru zostały ograniczone i uregulowane, powinny być brane pod uwagę jako przyczyna ewentualnego spadku wartości nieruchomości, przy ustalaniu wysokości odszkodowania na podstawie art. 129 ust. 2 u.o.ś.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów

prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Wątpliwości skarżącego dotyczące charakteru opinii biegłego nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli biegły sądowy sporządzający opinię w formie operatu szacunkowego został powołany przez sąd, to tylko sąd może zwrócić się do organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych o ocenę prawidłowości sporządzenia operatu szacunkowego (art. 157 ust. 1 i 3 u.g.n.). Sąd Apelacyjny - wbrew twierdzeniom skarżącego, niepowiązanym jednak z zarzutami naruszenia przepisów postępowania - dokonał weryfikacji opinii biegłego, przeprowadzając dowód z ustnej i pisemnej opinii uzupełniającej biegłego na okoliczność ustosunkowania się do zawartych w przedstawionych przez pozwanego opiniach prywatnych zarzutów w zakresie metodologii. Uznał opinię uzupełniającą biegłego za przekonującą i mogącą być podstawą dokonanych ustaleń. W zaskarżonym wyroku nie analizowano opinii biegłego w świetle art. 157 ust. 1 i 3 u.g.n., zatem nie sposób przyjąć, że jest to rzeczywiście występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Nie spełnia przesłanek wypracowanych dla określenia istotności zagadnienia prawnego także problematyka szkody podlegającej naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. Sąd Najwyższy w ostatnim czasie dwukrotnie zajął w tej kwestii stanowisko, oddalając skargi kasacyjne tego samego pozwanego w sprawach dotyczących odszkodowania przyznanego na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. (wyroki z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16 oraz II CSK 113/16, niepubl.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 6 maja 2010 r., niepubl., II CSK 602/10, z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 26, czy z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47), ograniczenie prawa własności spowodowane wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania jest tylko jednym

z elementów składających się na szkodę w rozumieniu art. 129 ust. 2, ale szkody tej nie wyczerpuje. Fakt, że hałas lotniskowy nie pojawił się bezpośrednio w następstwie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania nie wpływa na rozmiar odszkodowania ustalanego na podstawie tego przepisu. Ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania prowadzi do utrwalenia stanu generowania immisji, wpływając na obniżenie wartości nieruchomości oraz konieczność poniesienia wydatków na dostosowanie budynku mieszkalnego (mieszkania) celem zabezpieczenia przed negatywnymi skutkami zwiększonego natężenia hałasu, co uzasadnia roszczenie odszkodowawcze, o którym mowa w art. 129 ust. 2 u.p.o.ś.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj

l.n